

Első jogalapjában a fellebbező azt kifogásolja, hogy az Elsőfokú Bíróság kizárólagos hatáskört tulajdonított a török hatóságoknak annak megállapítására, hogy a fellebbező által kiállított, a vámkezelés során benyújtott A.TR.1 szállítási bizonyítvány „eredetinek” „nem eredetinek”, illetve „szabályosnak” vagy „szabálytalannak” tekinthető-e. A fellebbező szerint a kivitel szerinti állam vámhatóságainak kizárólagos hatásköre megszűnik azon esetekben, amelyekben megfelelő és megalapozott objektív körülmények állnak rendelkezésre arra vonatkozóan, hogy a kivitel szerinti állam illetékes hatósága a szállítási bizonyítvány kiállítása (az űrlapok kiadása, bélyegzése, aláírása), valamint az árunak ezen bizonyítvány alapján történő vámkezelése során szabálytalanságokban működött közre. A török hatóságoknak a bizonyítványhoz fűzött későbbi magyarázatai nem tekinthetők hitelt érdemlőnek és kizárólagosan irányadóknak.

Második jogalapjában a fellebbező a megtámadott ítéletnek az iratbetekintési jog és a kérelmező védelmi jogai mértékére vonatkozó megállapításait nehezményezi. A betekintési jog szerinte nem csak azon iratokra vonatkozik, amelyeket a Bizottság a belső határozata és a benyújtott adatok alapján a megtámadott határozat meghozatala során figyelembe vett. Az iratbetekintési jog kiterjed minden további olyan bizalmas vagy nem bizalmas jellegű iratra, amely a tényállás értékelésére tekintettel a fellebbező ténybeli és jogi előadásai szempontjából jelentőséggel bírhat.

Harmadik jogalapjában a fellebbező azt kifogásolja, hogy az Elsőfokú Bíróság a teljes bizonyítási terhet minden olyan ténybeli körülmény tekintetében a fellebbezőre hárítja, amely igazolja a Vámkódex 239. cikke és a Vámkódex végrehajtási rendelkezések 905. cikke szerinti „különleges helyzet” fennállását. A fellebbező úgy véli, hogy az ilyen esetekben a bizonyítási terhet megfordul, vagy a bizonyítási kötelezettség mértéke csökken. A fellebbezőt semmiképpen nem terheli az általa harmadik országokra (a jelen esetben Törökországra) vonatkozóan előadott tények bizonyítása, amelyeket legmegfelelőbbben a részükre biztosított hatáskör keretében a Bizottság vagy az OLAF vizsgálhat, illetve vizsgálni köteles. Ugyanez igaz azon tényekre, amelyek az Európai Bizottság tevékenységi területébe, illetve befolyása alá tartoznak.

Negyedik jogalapjában a fellebbező arra hivatkozik, hogy az Elsőfokú Bíróság – az ítéletben a fellebbezőre hárított teljes bizonyítási terheire is tekintettel – jogellenesen elmulasztotta pervezető intézkedések meghozatalát, és különösen a kért bizonyítás felvételét. Ezzel szemben a felajánlott bizonyítékokat az Elsőfokú Bíróság mint a tárgyhoz nem tartozót elutasította.

Ötödik jogalapjában a fellebbező előadja, hogy az Elsőfokú Bíróság jogi szempontból tévesen értelmezte és minősítette a fellebbező által a török hatóságoknak az (állítólagosan) „nem eredeti” (valójában azonban „szabálytalan”) A.TR.1 szállítási bizonyítványok kibocsátásában való közreműködésére vonatkozóan benyújtott valamennyi okiratot, illetve előterjesztett valamennyi tényt és körülményt. Az Elsőfokú Bíróság ennél fogva téves jogi következtetésekre jutott. Emellett az Elsőfokú Bíróság

a fellebbező világos előadásai ellenére teljes mértékben figyelmen kívül hagyott lényeges tényeket.

Hatodik jogalapjában a fellebbező azt rója az Elsőfokú Bíróság terhére, hogy elmulasztotta jogsértőnek minősíteni a Bizottság azon eljárását, hogy nem fordult Társulási Tanácshoz és a Vámbizottsághoz.

A **hetedik jogalap** arra vonatkozik, hogy az Elsőfokú Bíróság valamely meghatározott A.TR.1 szállítási bizonyítvány tekintetében nem ismerte el a fellebbezőnek a részlegesen megtámadott bizottsági határozat megsemmisítéséhez fűződő érdekét.

Nyolcadik jogalapjában a fellebbező azt kifogásolja, hogy az Elsőfokú Bíróság jogi tévedést követett el akkor, amikor elmulasztotta a konkrét ügyre vonatkozó költség- és kockázatelemzés kezdeményezését. Ennélfogva az Elsőfokú Bíróság figyelmen kívül hagyta, hogy – tekintettel a török hatóságok és a Bizottság durva mulasztására a piaci szereplő és a közigazgatási szerv közötti kapcsolatban – még a nem eredeti A.TR.1 szállítási bizonyítványok elfogadása esetén is méltánytalan lenne, hogy a piaci szereplőt olyan kár érje, amely a dolgok rendes menete esetén nem merült volna fel.

Kilencedik jogalapjában a fellebbező azt állítja, hogy a megtámadott ítélet a Vámkódex 220. cikke (2) bekezdése b) pontjának az előadott és megállapított tények alapján történő alkalmazásával nem veszi figyelembe, hogy a török vámhatóságok tevőlegesen közreműködtek az ügyben szóban forgó 32 db. A.TR.1 bizonyítvány kiállításában és felhasználásában.

(¹) HL C 82, 30. o.

A Hof van beroep te Gent által 2007. április 19-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem – Lodewijk Gysbrechts és a Santurel Inter BVBA elleni büntetőeljárás

(C-205/07. sz. ügy)

(2007/C 140/23)

Az eljárás nyelve: holland

A kérdést előterjesztő bíróság

Hof van beroep te Gent (Belgium)

Az alapeljárás felei

Lodewijk Gysbrechts és a Santurel Inter BVBA

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdés

A kereskedelemről, valamint a fogyasztók tájékoztatásáról és védelméről szóló 1991. július 14-i belga törvény az Európai Közösség létrehozásáról szóló Szerződés 28–30. cikke szerinti azonos hatású intézkedések tilalmába ütköző intézkedésnek minősül-e annyiban, amennyiben e nemzeti törvény 80. cikke 3. §-megtiltja, hogy az elállásra nyitva álló határidő lejárta előtt a fogyasztótól előleg vagy a teljes vételár megfizetését követeljék, aminek az a következménye, hogy az áruk saját országban történő értékesítésére a kereskedelemről, valamint a fogyasztók tájékoztatásáról és védelméről szóló 1991. július 14-i törvény által gyakorolt tényleges hatás az e törvény más tagállamok állampolgáraival folytatott kereskedelemre gyakorolt hatásától eltér, és ezáltal az áruk – az Európai Közösség létrehozásáról szóló Szerződés 23. cikke által védett – szabad mozgásának tényleges korlátozása valósul meg?

2007. április 19-én benyújtott kereset – Az Európai Közösségek Bizottsága kontra Spanyol Királyság

(C-207/07. sz. ügy)

(2007/C 140/24)

Az eljárás nyelve: spanyol

Felek

Felperes: az Európai Közösségek Bizottsága (képviselők: H. Støvlbæk és R. Vidal Puig meghatalmazottak)

Alperes: Spanyol Királyság

Kereseti kérelmek

- A Bíróság állapítsa meg, hogy a Spanyol Királyság – február 24-i 4/2006. királyi törvényerejű rendelet egyetlen cikke második bekezdésének 1. pontjával, amely a szénhidrogén ágazatról szóló, október 27-i 34/1998. törvény tizenegyedik kiegészítő rendelkezésének harmadik bekezdése 1. pontjában megállapított, a Comisión Nacional de Energía (nemzeti energia bizottság) tizenegyedik feladatát akképpen módosította, hogy egyes, az energiaágazatban meghatározott szabályozott tevékenységet végző vállalkozásokban történő bizonyos részesedés megszerzését, valamint az ilyen tevékenységek folytatása szempontjából értékes eszközök megszerzését a Comisión Nacional de Energía előzetes jóváhagyásától tette függővé – nem teljesítette az EK-Szerződés 56. és 43. cikkéből eredő kötelezettségeit;
- kötelezze a Spanyol Királyságot a költségek viselésére.

Jogalapok és fontosabb érvek

1. A kereset tárgyát képező spanyol szabályozás az alábbi ügyleteket teszi a Comisión Nacional de Energía (a CNE) előzetes jóváhagyásától függővé:
 - bármely jogalany által a jegyzett tőke 10 %-át meghaladó részesedésszerzés vagy más jelentős befolyást biztosító részesedés megszerzése olyan társaságban, amely vagy saját maga, vagy az ugyanazon vállalatcsoporthoz tartozó más társaság révén az energiaágazatban meghatározott tevékenységet végez;
 - az ilyen tevékenységek folytatása szempontjából értékes eszközök megszerzése.

2. A Bizottság álláspontja szerint a vitatott szabályozás összeegyeztethetetlen az EK-Szerződés 56. cikkével az alábbi indokok miatt:
 - az energiaágazatban tevékenységet végző vállalkozásokban történő részesedésszerzés vagy az ilyen tevékenységek folytatása szempontjából értékes eszközök megszerzése az EK 56. cikk értelmében „tőkemozgásnak” minősülnek;
 - a CNE előzetes hozzájárulása az EK 56. cikk által elvben tiltott, a tőke szabad mozgása „korlátozásának” minősül;
 - a hivatkozott korlátozás a Szerződés alapján nem igazolható.

3. Pontosabban a Bizottság álláspontja szerint a vitatott szabályozás nem igazolható az energiaellátás biztonsága garantálásának célkitűzésével az alábbi indokok miatt:
 - a vitatott intézkedés nem megfelelő az energiaellátás biztonsága garantálására, mivel más, alkalmasabb eszközök is léteznek erre;
 - mindenesetre a vitatott intézkedés aránytalan, mivel az előzetes jóváhagyás nem korlátozódik a részesedésszerzéssel érintett társaság ügyvezetése vagy eszközök kezelése körében bizonyos meghatározott aktusokra;
 - a CNE lehetősége a jóváhagyás megtagadására, illetve annak feltételekhez kötésére nem függ objektív és kellően meghatározott szempontoktól, amelyek hatékony bírói felülvizsgálat tárgyát képezhetnének.

A Bizottság álláspontja szerint a vitatott szabályozás továbbá a letelepedés szabadságának az EK 43. cikkel ellentétes korlátozásának minősül, amely – a fentiekben az EK 56. cikk kapcsán már említett indokok miatt – szintén nem igazolható az energiaellátás biztonsága garantálásának célkitűzése alapján.

A Supreme Court (Írország) által 2007. április 20-án benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem – The Competition Authority kontra Beef Industry Development Society Ltd, Barry Brothers (Carrigmore) Meats Ltd

(C-209/07. sz. ügy)

(2007/C 140/25)

Az eljárás nyelve: angol

A kérdést előterjesztő bíróság

Supreme Court (Írország)